

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 23. S. Bernardus socios colligit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

suos vincere aggressus est, excepto so- Sæcul. XII.
lo natu minimo, quem, unicum patris A.C. 1112.
solatium, seni non eripiendum esse exi-
stimabat. Tum etiam ad propinquos
amicosque, ubicunque aliqua victoriæ
spes affulgebat, conversus est.

§. XXIII.

S. Bernardus socios colligit.

Sanctus Bernardus neminem prius ad
amorem vitæ monasticæ sua facundia
impulit, quam propinquum suum Gau-
dericum, Tullonii in Territorio Augusto-
dunensi Dominum, potentem, & specta-
tæ in bello fortitudinis virum; tum Bar-
tholomæum fratrem suum, nascendi or-
dine quintum, necdum ob aetatem eque-
stri gladio accinctum. Hi duo, nulla-
tenus repugnantes, Bernardo manus de-
derunt. Difficilioris negotii fuisset An-
dream, Bernardo juniorem, & nuper Or-
dinis equestris armis donatum, ad con-
versionem permovere, nisi subito osten-
to pavidus exclamare coactus fuisset:
*Video matrem meam! fratri suadenti ce-
do.* Guido primogenitus, uxorem ha-
bens, vir magnæ auctoritatis, & plus
quam ceteri sæculi rebus implicitus, pri-
mum dubius hæsit, postea vero, re ma-
ture pensata, dixit, monachum se futu-
rum esse, si uxor consentiret, quod no-
bilis & juvenis matronæ, filiasque par-
vulas,

Sæcul. XII. vulas, quas lactabat, habentis indoles
A.C.1112. sperare non permittebat. Bernardus
 prædixit, eam vel consensuram esse, vel
 brevi morituram, & ipsa nihilominus re-
 pugnante, statuit ejus maritus, ab ea
 quidem non discedere, sed ruri pauperem
 vitam ducere, atque de labore manuum
 suarum alimenta sibi parare. Ipsa in
 gravem morbum incidit, & advocato ad
 se Bernardo rogavit, ut sibi ignosceret.
 Tum prior separationis a marito petit
 assensum, & ad cœtum Elariacensem
 Sanctimonialium in Suburbio Divionensi
 transit.

Supererat ex Bernardi fratribus Ge-
 rardus, natu secundus, qui ut erat mili-
 tiæ addictus, & ab omnibus ob fortitu-
 dinis opinionem dilectus, obstinato ani-
 mo fratris monita repellebat, fratrumque
 ceterorum levitatem arguebat, quod
 tam facile horridum vitæ genus elige-
 rent. At Bernardus stimulante zelo,
*scio, inquit, futurum esse, ut tandem in
 adversis sapias; tum digitum fratris lateri
 admovens, veniet brevi dies, adjecit, in
 qua lancea, latus hoc perforans, salutaria
 monita, hodie tibi importuna, ad cor tuum
 deducet. Timebis mortem, sed tamen
 effugies.* Vix pauci dies præterierant,
 cum Gerardus ab inimicis obrutus capi-
 tur, latusque in illo quem Bernardus con-
 tingerat loco vulneratur, cumque statim
 mori-

moriturum se crederet, exclamabat: *Sæcul. XII.*
Sum monachus! monachus Cisterciensis *A.C. 1112.*
sum! In carcerem deinde conjectus præ-
 ter spem convaluit, ac non sine prodigii
 specie libertati redditus est.

Inter illos, quos Bernardus Deo lu-
 cratus est, fuit Hugo Matisconensis, post-
 ea Episcopus Antissiodorensis, juvenis
 nobilitate, probitate, opibusque insignis,
 qui audita conversione Bernardi, socii
 sui & amici carissimi, flebat quasi perdi-
 tum, & sæculo mortuum. Ubi primum
 colloqui datum est, plorabant ambo, di-
 versis affectibus moti, sed postquam cla-
 rius mentem suam explicare cœperunt,
 unacum verbis Bernardi veritas se se in
 animum Hugonis insinuavit, ac paula-
 tim in eandem concesserunt sententiam.
 Alter alteri condixit, se illud novum vi-
 tæ genus amplexurum esse, & ambos
 fortius sanctiusque in Monasterio quam
 in Sæculo unitos fore. Idem post ali-
 quot diēs ab aliis sociis subversus, & a
 Bernardo increpitus, propositum reno-
 vavit, nec amplius exinde violavit.

Bernardi sermonibus, tum publice
 tum privatim prædicantis, tanta eloquen-
 tiæ vis ad convertendas animas inerat,
 ut repugnare nemo posset; matres filios
 abscondebant, uxores detinebant mari-
 tos, amici amicos avertebant, ne a Ber-
 nardo abstraherentur. Ceterum socii,
 qui

Sæcul. XII.
A.C. 1112.

qui eum sequebantur, uno spiritu in diversis corporibus regi videbantur. In Domo quadam Castilione una omnes commorabantur, quam ob eorum societatem alienus intrare vix audebat. Si quis autem adibat, vel Deo gloriam dabat, cum conspiceret præclara virtutum exempla, eisque jungebatur, vel discens, propriam deslebat miseriam, eorumque felicitatem admirabatur. Ita postquam statuissent, monachos induere, sex ferme mensibus habitum sæcularem retinuerunt, ut pluribus accedentibus majore agmine ad monasterium se conferrent, & quibusdam eorum negotia sua expediendi tempus daretur. Cum dies voto reddendo præstituta advenisset, quinque fratres simul e domo paterna, quo ad accipiendam parentis benedictionem conveniant, egressi sunt, & primogenitus fratrem minimum cum pueris sodalibus in platea lusitantiem conspiciens, *Nivarde Frater mi, inquit, jam tota nostra hereditas ad te solum pertinet. Cui ille: Nempe vobis cælum rapitis, & mihi terram relinquitis. Non est æqua partitio.* Et tunc quidem cum patre remansit, sed non diu post, quin eum vel pater vel amici a proposito deducere valerent, fratres secutus est.

§. XXIV.